

tilfalde Konsulen. Men hvilke Grundene end skulde være, og hvilke Handlinger der her tænkes paa, vil jeg fraraade Bestemmelsen, fraraade den naturligtvis allerede paa Grund af Mangelen af Motivering, men ogsaa i sig selv. Vi have i hele vor Lovgivning om Embedsgerninger søgt mere og mere at gennemføre det, at Embedsmanden lønnes for sin Gerning af Statskassen, og han skal ikke tillige betales af Publikum for hver enkelt af sine Gerninger. Denne overmaade sunde Grundsatning skulle vi have gennemført ogsaa med Hensyn til vore Konsuler. Vi bør ikke tilstede, at der ved ny Regler om Konsulatvæsenet gøres et Brud paa denne gode Grundsatning. Derfor anbefaler jeg overmaade meget det høje Ting at vedtage Ændringsforslag Nr. 40.

Det er kun disse faa Realitetsforslag, jeg har nogen Anledning til at sige et Ord om. Hvad den store Mængde Affattelsesforslag angaar, har jeg den Glæde at kunne udtale min Tak til den ærede Ordfører og til ærede Kolleger i Udvalget, fordi de have indstillet disse til Tinget. De hidrøre nemlig alle — tror jeg — fra mig, og uden at det har nogen væsentlig Betydning, glæder det mig altid at kunne bidrage til, at en Lov formelt bliver saa fuldkommen som muligt. Jeg havde ønsket at komme lidt videre, navnlig paa et enkelt Punkt, som jeg berørte ved første Behandling, men hvad Affattelsesforslag angaar, vilde jeg nødig forelægge det høje Ting noget, hvorom jeg ikke har kunnet finde Enighed i Udvalget. Derfor har jeg afholdt mig derfra.

Det samme gælder for Resten ogsaa et Realpunkt, som jeg sagde et Ord om ved første Behandling. Jeg kunde nemlig have ønsket, at vi overhovedet kunde afskaffe Afgiften for Konsulers Tjenestegering. Men da dette ganske vist vilde være Gennemførelsen paa et enkelt Punkt af en god Grundsatning, som ikke er bleven gennemført for alle andre Tjenestegrene, og da jeg ikke kunde faa Udvalgets Fler-tal til at følge mig deri, afholdt jeg mig fra derom at stille Ændringsforslag, men skal sikkerlig have Tanken i Erindring og vil ved anden Lejlighed maaske komme med den til det høje Ting — jeg haaber under gunstigere Forhold.

N. Neergaard: Jeg skal ikke udtale mig om de stillede Ændringsforslag, idet jeg der ganske kan henholde mig til den ærede Ordførers Motivering, og jeg jo ikke indtager noget Særstandpunkt med Hensyn

til de stillede Forslag. Der er et enkelt Punkt, jeg gerne vil omtale, et Punkt, som ogsaa Ordføreren var inde paa, og hvor det glæder mig, at den Tanke, jeg udtalte ved første Behandling, nemlig Ønsket om at naa dertil, at der hos os ligesom i forskellige andre Lande blev givet en Bevilling til Støtte for dansk Nationalitets Opretholdelse hos Landsmænd i Udlandet og til Støtte for kulturel Forbindelse mellem Danske i Udlandet og Moderlandet, er bleven velvilligt knæsat af Udvalget og af den højtærede Minister, saa at det forhaabentlig vil kunne give sig Udslag i Bevillinger til næste Aar. Jeg skal ikke komme dybere ind paa Spørgsmaalet, som jeg allerede omtalte ved første Behandling, men kun sige, at det formentlig vil være en Forholdsregel, som i meget høj Grad, naar den i øvrigt, hvad jeg ikke tvivler om, bliver anvendt med Omsigt, vil bidrage til at vedligeholde Forbindelsen mellem vore udvandrede Landsmænd og Moderlandet. Der er saadanne Bestræbelser oppe overalt, hvor der er et stort Antal Danske samlede. Jeg tænker særlig paa Skoler og Folkebiblioteker, men der er ogsaa andre Virksomheder, f. Eks. Udsendelse af danske Foredragsholdere, som gennem det mundtlige Ord kunne bibringe de udvandrede Landsmænd en større Forstaaelse af Kulturudviklingen herhjemme og bevare den Forbindelse, som er os saa overordentlig vigtig. Det er jo saa, at selv store, højt udviklede Kulturationer, som f. Eks. den tyske, der have saa meget derhjemme, og som i Forvejen indtage en ret dominerende Stilling, forsmaa ikke at holde denne Forbindelse med de udvandrede Landsmænd ved lige. Om det saa er Tyskerne inde i Brasiliens Urskove, langt inde i det sydamerikanske Fastland, hvor mange Tyskere have slaaet sig ned, ligger det den tyske Nation i Hjemlandet paa Sinde, at de tyske Skoler og Biblioteker, der oprettes der, skulle kunne trives og blomstre, for at de skulle kunne vedblive med at føle sig som Tyskere, og at det, de skabe i fremmede Lande, ikke skal blive noget, der gaar tabt for Fædrelandet, men at det materielle Arbejde, som de udrette i Udlandet, skal blive ved at staa i en vis Forbindelse med Arbejdet hjemme, saaledes at Moderlandet ogsaa faar noget Gavn af de udvandrede Landsmænds Arbejde i det fremmede Land. Men ser man saaledes paa det i Tyskland, Italien og andre store Lande, have vi som en lille Nation jo mangedobbelt Grund til at forfølge lignende Bestræbelser, idet vi